

vidtløftig af andre Talere, saa jeg skal ikke dvæle længere derved, men jeg kunde nok ønske at faa en speciel Forklaring af, hvorfor man har ønsket det. Jeg skal derfor for mit Vedkommende slutte med at sige, at hvorledes det Lovforslags Skæbne bliver, er naturligvis mig og formodentlig andre i dette Øjeblik ukendt. Skulde det gaa igennem, saa maa jeg ligesom maaske andre finde os i det, uden at vi egentlig elste det. Men skulde det ikke gaa igennem, saa ville vi i alt Fald forbeholde os at arbejde paa det gamle Grundlag: Hjælp til Selvhjælp, som allerede er gennemført i Sygefællesloven, og som har vist sin Kraft og Frødighed i Retning af Udvikling i de Aar, Loven har eksisteret. Jeg skal slutte med at udtale, at jeg indrømmer, at det har været uheldigt, at mange af disse Forslag ere blevne tagne saa stort fra Begyndelsen. Naar man først lover hele Befolkningen noget, er det meget vanskeligt at komme fra det. Jeg for mit Vedkommende har min Samvittighed temmelig fri, og jeg staar derfor ogsaa ubunden. Men det er derved, at mange af disse Spørgsmaal ere bragte ind i en uheldig Gænge. Den afdøde Indenrigsministers store Forslag tillod jeg mig allerede den Gang atskrivere, og jeg indrømmer, at nogle af Vanskelighederne vistnok skrive sig derfra, at man begyndte med i hele dette Spørgsmaal at gaa bort fra Princippet: Hjælp til Selvhjælp og i Grunden lade det offentlige klare hele dette Spørgsmaal uden Hjælp til Selvhjælp, og saa smuttede man naturligvis over Vanskelighederne. Der er ingen Tvivl om, at selv om det allerulykkeligste Tilfælde skulde indtræde, set fra Sagens Standpunkt i og for sig, at der ikke blev nogen Lov, hverken denne eller nogen anden, vil jeg i ethvert Fald troste mig med, at Udviklingen af Hjælp til Selvhjælp er i god Gang, ganske vist mangelfuldt og ikke saaledes som, hvis der kom en Lov; men den frivillige Forsikring af Arbejdere, som Staten og Kommunen — det er maaske sjældnere Kommuner, oftere Staten — paalægger Arbejdsgiverne og Entreprenører, bliver jo mere og mere almindelig. Hvis man altsaa nu skulde komme bort fra den Vej, eller hvis man skulde se, at man ikke kunde blive enig om at løse det, saa vil jeg blot haabe, at man skridt for Skridt søger at løse det paa den anden Maade, og at man saa ved Bevilling gennem Finansloven eller paa hvilken som helst anden Maade vil støtte de frivillige Kasser, der oprettes i den Retning, hvor virkelig Hjælp til Selvhjælp er løsnet.

Indenrigsministeren (Hørring):

Det er tidligere blevet nævnt under disse Forhandlinger, at jeg i forrige Samling, da det Forslag, som nu ligger paa Tingets Bord, havde faaet sin Form gennem Udvælsbehandlingen, tiltraadte det som et Forhandlingsgrundlag, der var egnet til at føre Sagen videre. I min Opfattelse, som har faaet Udtryk paa den Maade, ligger først og fremmest, at jeg anser det for heldigt, at man kommer ind paa at løse det store Spørgsmaal om Ulykkesforsikring paa den Maade, som er angivet her, om man vil altsaa stykkevis, idet man begynder at løse Spørgsmaalet for de erfaringsmæssig farlige Erhverv. Jeg tror, at man har skadet Sagen ved at begynde med at ville løse hele dette store, vanskelige Spørgsmaal under eet paa alle de Omraader, som kunne være interesserede deri. Skal Sagen faa nogen Fremgang, staar det for mig saaledes, at den eneste Vej i Virkeligheden er den, at vi begynde at tage Spørgsmaalet stykkevis op. At man saa begynder med de erfaringsmæssig farlige Erhverv, kunde man vel næsten betragte som en Selvefølge, da det er der, at Trangen til Ulykkesforsikring er størst. Dertil kommer saa dette, at der er en rimelig og, som det forekommer mig, billig Løsning at finde paa det særlige Grundlag, som netop disse Erhverv frembyde. Det er ingenlunde min Mening, at man saa skulde blive staaende derved — tværtimod! Man skulde saa gaa videre i Aarenes Løb — men vil man gaa denne Vej, synes jeg ogsaa, at man maa gøre sig det klart, at saa tager man den enkelte Opgave for, og saa er det ørkesløst at vise hen til de Opgaver, som ikke saa deres Løsning ved denne Lejlighed; de maa saa komme senere. Herved tænker jeg særlig paa de Udtalelser, der ere fremkomne her under Forhandlingerne, og i hvilke man har henvist til, at dette Forslag havde den store Mangel, at det ikke tog Fiskeri og Søfart med. Ja, selvsølgelig har Forslaget denne Mangel, men det kan jo ikke være andet. Det kan næsten ikke tænkes, at Fiskerne skulde komme med i dette Forslag. Jeg skal derom udtale særlig som min Opfattelse, at man for Fiskeriets Vedkommende vistnok ikke kan finde nogen Løsning ad samme Vej, som man nærmest maa benytte for de øvrige Erhvervs Vedkommende. Fiskeriet er nemlig ganske særlig stillet. Der er jo allerede blevet peget paa, at for Fiskernes Vedkommende er Forholdet mellem Arbejdsgivere og Arbejdere jo til Dels uvisst, men der er navnlig ogsaa en anden Vanskelighed, der